» βλέπων ἀκριβῶς ὁ Προφήτης τὸν ἠπίστα, Μακάριοι οἱ πενθήσαντες. Μηδὲν λοιπὸν τοῦ Κόσμου τούτου ἀγαπήσῃς· μὴ χαίρου εἰς τὰ γλυκὰ τοῦ Κόσμου, καὶ μὴ ἐπιθυμήσῃς πλοῦτον τοῦ Κόσμου τούτου. Μίσησον φορέματα μαλακά· μίσησον βάμματα ἔυμορφα, στολισμὸν, ἐυμορφάδαν, γαβριασμὸν, καὶ τὰ αὐτῶν Δαιμονικὰ ἄσματα, κιθάρας, καὶ αὐλοὺς, καὶ τῶν χειρῶν κρότους· καὶ τὰς ἀτάκτους ἀσχήμονας φωνάς. Οὐκ οἶδας, Ἄθλιε, ὅτι ὅλα αὐτὰ τοῦ Διαβόλου πορά ἐστι; αὐτὰ ὅλα τὰ Ἔθνη τοῦ Κόσμου ἐπιζητεῖ, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν ἐλπίδα σωτηρίας· μὴ οὖν ὁμοιωθῶμεν τοῖς » ἔθνεσιν, ἵνα μὴ καὶ συγκατακριθῶμεν αὐτοῖς. Ἀκούσατε τοῦ Ἀποστόλου λέ» γοντος. Τοῦτο οὖν λέγω καὶ μαρτύρομαι ἐν Κυρίῳ, πλέον νὰ μὴν περιπατεῖτε, ὡσὰν περιπατοῦσι τὰ Ἔθνη, ἐν ματαιότητι τοῦ νοὸς αὐτῶν, ἐσκοτισμένοι τῇ διανοίᾳ. Καὶ ὡς καθὼς ἀφήσαμεν τὰ ἔργα τῶν Ἐθνῶν, μὴ στραφῶμεν πάλιν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ νὰ πράττωμεν τὰ αὐτά. Μίαν φορὰν ἀρνήθης τὸν Σατανᾶν καὶ τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ, συνετάχθης δὲ τῷ Χριστῷ ἐπὶ πολλῶν μαρτύρων· ἴδε ποίου ἐτάχθης, καὶ μὴ καταφρονήσῃς. Τοῦτο δὲ γίνωσκε, ὅτι ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ οἱ Ἄγγελοι τὰς φωνάς σου καὶ τὰς συνθήκας σου, καὶ τὴν ἀποταγὴν ἀπεγράψαντο, καὶ ἐν Οὐρανοῖς φυλάττονται ἕως τῆς φοβερᾶς ἡμέρας τῆς Κρίσεως. Δὲν φοβᾶσαι; δὲν τρομάσεις ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως; προσφέρουσιν οἱ Ἄγγελοι τὸ χειρόγραφόν σου, τὰ λόγια τοῦ στόματός σου ἔμπροσθεν τοῦ φοβεροῦ Κριτηρίου, ὅπου καὶ Ἄγγελοι μετὰ τρόμου παρίστανται. Ἔχεις νὰ ἀκούσῃς ὀδυνηρὰν φωνὴν, ὅτι ἐκ τοῦ στόματός σου κρινῶ σε, πονηρὲ δοῦλε· οὕτως γὰρ τότε θέλεις ἀναστενάξῃς καὶ δακρύσῃς πικρὰ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ, καὶ οὐδὲν ὠφεληθήσῃ. Ἐλέησον σεαυτὸν καὶ μὴ μισήσῃς τὴν ψυχήν σου· ἄνοιξον τοὺς ὀφθαλμούς σου, καὶ ἴδε πῶς ἀγωνίζονται πολλοὶ, πῶς βιάζονται εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν, πῶς φυλάγονται ἀπὸ φθόνου, ἀπὸ λοιδορίας, ἀπὸ μίσους, ἀπὸ γέλωτος, ἀπὸ τῆς πορνείας, ἀπὸ τῆς τρυφῆς, ἀπὸ μάχης. Πῶς δὲ τὴν στενὴν ὁδὸν ἠγάπησαν νηστεύοντες, ἀγρυπνοῦντες, κακοπαθοῦντες, καὶ κλαίοντες; πῶς τὰς λαμπάδας ἡτοίμασαν λαμπράς; πῶς τὸ στόμα αὐτῶν πάντοτε ὑμνεῖ καὶ δοξάζει τὸν ἀθάνατον Νυμφίον; Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν κατανοοῦσιν εἰς τὸ κάλλος αὐτοῦ, καὶ ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἀγαλλιᾶται. Κατανόησον καὶ ἴδε, ὅτι ἔφθασε καὶ δὲν ἀργεῖ. Ἔρχεται, ἵνα εὐφραίνῃ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν· ἔρχεται, ἵνα παρακαλέσῃ τοὺς πενθήσαντας καὶ κλαύσαντας, ὄχι τὸν νεκρὸν, οὐδὲ τὴν πρόσκαιρον ζημίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, καὶ τὴν Βασιλείαν, ἧς οὐκ ἔσται τέλος· καὶ διὰ τὴν μακαρίαν τρυφὴν τοῦ Παραδείσου, ὅθεν εὐγήκαμεν διὰ νὰ παρέβωμεν τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, ὅπου πάλιν ἐπανέρχονται οἱ πενθοῦντες καὶ κλαίοντες· ἔρχεται, ἵνα στεφανώσῃ τοὺς νομίμως ἀθλήσαντας, καὶ τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδὸν ἀγαπήσαντας· ἔρχεται, ἵνα ἐλεήσῃ τοὺς ἐλεήμονας· ἔρχεται, ἵνα χορτάσῃ ἀγαθὰ τοὺς δι' αὐτὸν πεινάσαντας καὶ διψήσαντας· ἔρχεται, ἵνα φωτίσῃ τὸν Κόσμον· ἔρχεται, ἵνα φωτίσῃ τὰ κρυπτὰ τοῦ σκότους, καὶ φανερώσῃ τὰς βουλὰς τῶν καρδιῶν. Καὶ τί δὲν λέγω τὸ συντομώτερον; ἔρχεται, νὰ ἀποδώσῃ καθ' ἑνὸς κατὰ τὰ ἔργα του· ἔρχεται οὐχὶ ἀπὸ γῆς, καθὼς τὸ πρότερον, ἀλλὰ ἐξ Οὐρανοῦ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς. Τότε αἱ σάλπιγγες σαλπίσου-

σιν ἐκ

σιν ἐκ τῶν Οὐρανῶν καὶ αἱ δυνάμεις σαλευθήσονται· ἡ γῆ πᾶσα ὡς τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης τρέμει ἀπὸ τῆς δόξης αὐτοῦ· ποταμὸς πυρὸς προτρέχει ἔμπροσθεν αὐ» τοῦ, καθαρίζων τὴν γῆν ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν· εἶτα κραυγὴ γίνεται ἐξαίφνης, Ἰδοὺ ὁ » Νυμφίος ἔρχεται, τῶν Δικαίων τὸ καύχημα, τῆς Δικαιοσύνης ὁ Ἥλιος· ἰδοὺ ἔρχεται, ὁ Βασιλεὺς τῶν Βασιλευόντων, τοῦ ὁποίου ἡ Βασιλεία δὲν ἔχει τέλος· ἰδοὺ ἔρχεται, ὁ δίκαιος Κριτής· ἰδοὺ ἔρχεται, καὶ ἐξέρχεσθε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ. Τότε ἔρχονται μετὰ χαρᾶς οἱ ἔχοντες τὰς λαμπάδας φα[illegible] παρρησίας, ἀγαλλιώμενοι καὶ θαρροῦντες, ὅτι αἱ λαμπάδες αὐτῶν οὐκ ἐσβέσθησαν. Τότε σὺ, θεωρήσας ἑαυτὸν ἐν πολλῇ θλίψει καὶ δεινῇ ἀποτυχίᾳ, καὶ ἀνάγκῃ ἀφορήτῳ, καὶ βλέπων τὴν λαμπάδα σου σβυσμένην, μετὰ ἐντροπῆς λέγεις, χρήσατέ μοι ὀλίγον ἔλαιον, Ἀδελφοὶ, ὅτι ἡ λαμπάς μου ἐσβέσθη. Καὶ ἀποκριθέντες λέγουσι, μήποτε λείψῃ καὶ ἐσένα καὶ ἡμᾶς, ἀλλὰ πορεύου πρὸς τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγόρασε· καὶ ὑπάγεις μετὰ θλίψεως καὶ στεναγμῶν πικρῶν δακρύων, καὶ οὐδ' ὅλως εὑρίσκεις ἀγοράσαι, διότι ἐλύθη τῆς ζωῆς ἡ πανήγυρις καὶ πᾶσα ἡ ζωὴ αὐτοῦ τρέμει, ὡς τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης. Ἐπέρασαν δὲ καὶ οἱ πτωχοὶ, ὅπου ἐκάθοντο εἰς τὰς θύρας τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ ἐπώλουν τὸ ἔλαιον. Καὶ ἀπὸ ὅλα στενοχωρούμενος καὶ ἀπορῶν, λέγεις, κλαίων καὶ ὀδυρόμενος· ὑπάγω, κρούω εἰς τὴν θύραν τῆς εὐσπλαγχνίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ τίς οἶδε, εἰ ἀνοίξῃ μοι; καὶ ἐλθὼν κρούεις, καὶ ἀποκρίνεταί σοι ἔσωθεν ὁ Νυμφίος, » Ἀμὴν, ἀμὴν, λέγω σοι, δὲν σε ἐξεύρω. Ὕπαγε ἀπ' ἐμοῦ, ἐργάτα τῆς ἀδικίας καὶ ἀνομίας· οὐκ ἠλέησας, οὐκ ἐλεηθήσῃ· δὲν ἤκουσας τοῦ πτωχοῦ τὴν φωνὴν, οὐδὲ ἐγὼ ἀκούω τὴν ἐδικήν σου· τὰς Ἁγίας μου Γραφὰς κατεγέλας, διὰ τοῦτο δὲν σε δέχομαι νὰ σὲ βης· ἐκαταφρόνησας τοὺς Προφήτας καὶ Ἀποστόλους μου, διὰ τοῦτο ὁ λόγος ὃν ἐλάλησα, ἐκεῖνος κρινεῖ σε ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ. Ἄπελθε ἀπ' ἐμοῦ, οὐκ ἐκδέχεταί σε ἡ στέγη μου· ἔθρεψας τὴν σάρκα σου, τὴν δὲ ψυχήν σου ἐφείσω. Καὶ πῶς θέλεις νὰ ἔλθῃς ἐδῶ νὰ μιάνῃς τὴν Βασιλείαν μου; τῆς σαρκός σου ἐνίανας τὴν στολὴν, τὸ στόμα σου λοιδορίας ἐπλήρωσας, τὸν πλησίον σου ἐμίσησας, τὰ θελήματα τοῦ Διαβόλου ἐποίησας, καὶ τὰ ἐμὰ ἐκαταφρόνησας, καὶ τώρα παρακαλεῖς νὰ ἔλθῃς, ὅπου οὐ δὲν προέπεμψας; ὅπου οὐδὲν ἔχεις ἀποκείμενον, οὐ δάκρυα, οὐ κλαυθμὸν, οὐ νηστείαν, οὐκ ἀγρυπνίαν, οὐχ ὑπομονὴν, οὐκ ἐλεημοσύνην, οὐ ψαλμῳδίαν, οὐ πάθη... οὐδὲν ἀπὸ τούτων προέπεμψας ἐδῶ. Τί ζητεῖς; Τοῦτο τὸ κατοικητήριον κατοικοῦσιν οἱ δι' ἐμὲ πτωχεύσαντες· αὕτη ἡ Βασιλεία τῶν ἐλεημόνων ἐστίν· αὕτη ἡ εὐφροσύνη τῶν πενθησάντων ἐστίν· αὕτη ἡ χαρὰ τῶν μετανοησάντων καὶ κλαυσάντων ἐστίν· αὕτη ἡ ἀνάπαυσις τῶν ἀγρυπνησάντων καὶ νηστευσάντων ἐστίν· αὕτη ἡ ζωὴ καὶ ἡ χαρὰ τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν ἐστιν. Ὧδε οἱ πεινάσαντες καὶ οἱ διψήσαντες εὐφραίνονται εἰς τοὺς αἰῶνας, σὺ δὲ ἀπέλαβες τὰ ἀγαθά σου ἐν τῇ ζωῇ σου· πορεύου ἀπ' ἐμοῦ εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον. Ταῦτα ἀκούων, ἵστασαι καταισχυνόμενος· στάμενε δὲ σου ἐκεῖ, ἔρχεται εἰς τὰ ὦτά σου φωνὴ εὐφροσύνης καὶ ἀγαλλιάσεως, καὶ θέλεις γνωρίσῃ τὴν φωνὴν ἑνὸς ἑκάστου φίλου σου, καὶ τότε θέλεις στενάξῃς πικρὰ λέγων. Οἴμοι τῷ ἀθλίῳ, πῶς ἐστερήθην τῆς δόξης ταύτης, καὶ ἐχωρίσθηκα ἀπὸ τοὺς φίλους μου· ὅλον τὸν χρόνον τῆς ζωῆς μου

 μετ' αὐ-